

— obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2020 r. – S. Tous / EUIPO – Zhejiang China-Best Import & Export (Lampa)

(Sprawa T-492/20)

(2020/C 313/47)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: S. Tous, SL (Manresa, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci D. Gómez Sánchez i J.L. Gracia Albero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang China-Best Import & Export Co. Ltd (Hangzhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy (Światła) – wzór wspólnotowy nr 4422343–0012

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 maja 2020 r. w sprawie R 1553/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie właściciela spornego wzoru kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Wydziałem Unieważnień i Trzecią Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 6/2002 [w związku z art. 6, 7 oraz art. 9 ust. 2 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001].

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2020 r. – Banco Cooperativo Español/ SRB

(Sprawa T-499/20)

(2020/C 313/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Cooperativo Español, SA (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci D. Sarmiento Ramírez-Escudero, J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain i P. Biscari García)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (i) stwierdzenie braku możliwości zastosowania art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63;
- (ii) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie art. 103 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59 i art. 70 rozporządzenia 806/2014, interpretowanych w świetle art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady proporcjonalności;
- (iii) w każdym wypadku, stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie może wywierać skutków wstecznych od daty wydania tej decyzji z 2016 r., a w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wywiera on takie skutki;
- (iv) w każdym wypadku orzeczenie, że SRB jest zobowiązana do zapłaty na rzecz strony skarżącej:
 - a) odsetek za zwłokę od kwoty uiszczonej w 2016 r., za okres od 23 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty przez SRB należnych kwot, obliczonych według obowiązującej stopy refinansowej EBC (obecnie 0%) powiększonej o 3,5 punktu procentowego;
 - b) posiłkowo w stosunku do żądania przedstawionego w lit. a) i tylko w wypadku, gdy Sąd uzna, że zaskarżona decyzja, co do istoty, jest zgodna z prawem, ale że nie może ona wywierać skutków wstecznych – odsetek za zwłokę od kwoty uiszczonej w 2016 r., za okres od 23 czerwca 2016 r. do dnia 19 marca 2020 r., tj. daty, od której zaskarżona decyzja wywiera skutki, obliczonych według obowiązującej stopy refinansowej EBC (obecnie 0%) powiększonej o 3,5 punktu procentowego;
 - c) posiłkowo w stosunku do żądań przedstawionych w lit. a) i b) –równowartości zysku, jaki osiągnęłyby strona skarżąca, gdyby na aukcji w dniu 16 czerwca 2016 r. nabyła dziesięcioletnie obligacje państwa hiszpańskiego za kwotę odpowiadającą składce ex ante za rok 2016, obliczonego za okres od 23 czerwca 2016 r. do zapłaty przez SRB należnych kwot (lub – w wypadku gdy Sąd uzna, że zaskarżona decyzja, co do istoty, jest zgodna z prawem, ale że nie może ona wywierać skutków wstecznych – do dnia 19 marca 2020 r.).
- (v) W każdym wypadku, obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi jest decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 19 marca 2020 r. w sprawie obliczania składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/16) (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”). Strona skarżąca wyjaśnia, że SRB zamierzała nadać zaskarżonej decyzji moc wsteczną, cofając datę, od której decyzja ta miała wywierać skutki, do dnia 15 kwietnia 2016 r., tj. do dnia, w którym wydano pierwszą decyzję w sprawie składek ex ante za rok 2016.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na zarzucie niezgodności z prawem w świetle art. 277 TFUE, zmierzający do tego, aby Sąd stwierdził brak zastosowania art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11 2015, s. 44).

— W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że wspomniany artykuł rozporządzenia delegowanego:

- a) narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59, ponieważ ustanawia system obliczenia, który obciąża podmiot o konserwatywnym profilu ryzyka składką ex ante właściwą dla jednostki o bardzo wysokim stopniu ryzyka;

- b) narusza art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w nieuzasadniony sposób ogranicza prawo podstawowe do swobody przedsiębiorczości;
- c) narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ nie uwzględnia podwójnego naliczania, które następuje w określonych pasywach skarżącej, co powoduje w ten sposób niekonieczne i nieproporcjonalne oraz oczywiście nieuzasadnione ograniczenie.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 103 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59 i art. 70 rozporządzenia 806/2014 interpretowanych w świetle art. 16 karty oraz w świetle zasady proporcjonalności.
- W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że słuszne powody braku zastosowania art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wykazują w jasny sposób konieczność dostosowania profilu ryzyka skarżącej do specyfiki działania sieci współpracy, na której czele stoi, zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami. Dlatego w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, której treść odpowiada ściślemu i literalnemu zastosowaniu przepisu, którego treść nie uwzględnia profilu ryzyka skarżącej, należy uznać ją za sprzeczną z art. 103 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59, a w szczególności z rozporządzeniem 806/2014, którego art. 70 dotyczący składek ex ante odsyła do postanowień dyrektywy 2014/59 oraz do jej przepisów wykonawczych.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu orzecznictwa Trybunału dopuszczającego nadanie decyzji mocy wstecznej.
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja narusza orzecznictwo, ponieważ:
- a) przedstawione przez SBR względy mające uzasadniać stosowanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną nie odpowiadają celom interesu ogólnego, które mogłyby uzasadniać odstępstwo od ogólnej zasady zakazującej stosowania aktów Unii z mocą wsteczną;
- b) w każdym razie moc wsteczna nie ma zasadniczego znaczenia ani niezbędnego charakteru z punktu widzenia realizacji owych celów, zważywszy że istnieją mniej dotkliwe dla stron rozwiązania alternatywne, które zapewniają ich osiągnięcie;
- c) naruszone zostały uzasadnione oczekiwania strony skarżącej, jako że zachowania SRB nie da się pogodzić ze skutkami, które miał wywrzeć wyrok Sądu w sprawie T-323/16.
4. Zarzut czwarty oparty na odpowiedzialności pozaumownej SRB w świetle art. 268 i 340 TFUE, a także art. 87 ust. 3 rozporządzenia 806/2014, ze względu na bezpodstawne wzbogacenie.
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że SRB jest zobowiązana, na zasadzie odpowiedzialności pozaumownej, do zwrotu na jej rzecz stanowiącej bezpodstawne wzbogacenie kwoty odsetek naliczonych od dnia zapłaty składki ex ante za rok 2016 – która to płatność, od chwili stwierdzenia nieważności decyzji SRB/ES/SRF/2016/06 wyrokiem w sprawie T-323/16 nie znajduje podstaw w żadnej decyzji SRB – do dnia ostatecznej zapłaty lub, posiłkowo, do dnia wydania zaskarżonej decyzji.

Postanowienie Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Einkaufsbüro Deutscher Eisenhändler / EUIPO – Tigges (TOOLINEO)

(Sprawa T-877/19) ⁽¹⁾

(2020/C 313/49)

Język postępowania: niemiecki

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.